

[Hartel.]

er heller ikke Tilfældet. Altsaa kan dette fromme Ønske naturligvis kun staa for det ærede Medlem Hr. Ragers egen Regning.

I Loven af 29. April 1938 blev der givet den højtærede Indenrigsminister en vidtstrakt Bemyndigelse — saa vidt jeg kan se en af de mest vidtgaaende, der længe er givet her paa Rigsdagen —, og det er ogsaa ham, der alene træffer Bestemmelse om Fremstilling af Gasmasker, om Indførsel, Forhandling, Prisansættelse, ja, saagar Reklamering, alt har han alene Ansvaret for og kan træffe Bestemmelse om, og paa samme Maade vedrørende de øvrige Foranstaltninger. Dette har en vis Betydning paa en Tid, hvor der ikke findes et Menneske, der tør staa op og hævde, at han har nogen ufejlbarlig Anvisning at give paa, hvorledes vi her i Danmark skal forholde os for at være sikre paa ikke at blive inddraget i krigerske Forviklinger. Saa maa det ogsaa være af den allerstørste Betydning, at de Bemyndigelser, som bliver givet, bliver forvaltet paa fuldt ud forsvarlig og betryggende Maade, og det er det; jeg ikke kan se er sket efter de Redegørelser, som er givet her i Dag, om end vi kom ret lidenskabsløse til den Forhandling, som føres her. Jeg kan ikke se, at hvad der er handlet af den højtærede Indenrigsminister, fuldt ud svarer til den Bemyndigelses Karakter og Betydning, man har givet ham. Det er jo saaledes, at den Opgave laa for: at organisere Beskyttelsesmandskabet, at indstille Politi, Brandvæsen, Redningsvæsen og Ambulancekorps paa det Tilfælde, at Luftangreb kunde indtræffe, og at der skulde skaffes Gasmasker til alle disse Kategorier af Mandskab. Og det er jo en nødvendig Forudsætning, at saadant Materiale var til Stede. Vi ved nu efter det, som er fremkommet her i Dag, at dette Arbejde kun har været udført i meget begrænset Maalestok og paa enkelte Punkter praktisk talt slet ikke er paabegyndt. Det er givet, at dette ikke skaber Tillid til den Administration, som den højtærede Minister er Repræsentant for. Jeg tror at turde sige, at hvis det var en privat Forretning, i hvilken der forefandtes saadanne Tilstande, og dens Direktør optraadte, som det her er afsløret, at Indenrigsministeren har optraadt, vilde den paagældende Direktørs Forbliven ikke

være af lang Varighed inden for det paagældende Firma. I det praktiske Liv gælder Handlinger, rettidige Handlinger. I det politiske Liv synes i det mindste Flertallet at kunne nøjes med vel tilrettelagte Ord. Det maa vi beklage, idet vi finder, at det havde været bedre, om Flertallet selv havde holdt Justits paa dette Omraade; naar det Arbejde, der her skal gøres, er for stort til, at Ministeren kan overkomme det, maa det skilles ud og forvaltes paa anden Maade, thi dette Arbejde skal forvaltes.

Vi finder derfor kort sagt, at den Indsats, som er gjort af den højtærede Minister, ikke svarer til Omfanget af den ham meddelte Bemyndigelse og den Betydning, vi tillægger denne, og at Indsatsen heller ikke svarer til den Hurtighed, som maa kræves ved Gennemførelsen af Foranstaltninger af en saadan Karakter som disse. Vi kan derfor aldeles ikke tiltræde noget Tillidsvotum til Ministeren. Vi maa hævde den Opfattelse efter den Redegørelse, som er givet af det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft, at der er sket meget betydelige Fejl. Ministerens Udtalelser viser, at han ikke vil erkende disse Fejl. Vi maa derfor tiltræde den Misbilligelse af hans Administration, som har fundet Udtryk i det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Krafts Paastand paa Overgang til Dagsordenen.

Oluf Pedersen: Vi stemte fra Retsforbundets Side for Lov Nr. 161 af 11. Maj 1935, men advarede allerede dengang imod, at man overdrev disse Foranstaltninger. Den Lov, som blev stadfæstet den 29. April 1938, havde vi ikke stemt for. Der var visse Forslag, som for øvrigt blev stillet som Ændringsforslag under Behandlingen her i Tinget, om Tvangsbestemmelser over for Befolkningen og ogsaa om Mørklægning, som vi var imod, og som vi stemte imod, og derfor vilde vi ikke medvirke til Lovens Gennemførelse.

Det er utvivlsomt saadan, at det kan være naturligt at træffe visse Foranstaltninger, men det er ogsaa nødvendigt; at man fra alle Sider erkender, at disse Foranstaltninger er af meget ringe Værdi, og at man ikke kommer til at vildlede Befolkningen og overdrive Værdien af Foranstaltningerne.

Med Hensyn til de Foranstaltninger,